

בשעת בוקר מוקדמת, טייל איש על חוף הים, התבונן בגלים הנשברים אל החוף, וראה מראה בלתי רגיל. על רצועת החול היו פזורים אלפי כוכבי ים שנפלטו מן הים, כשהם גוועים בשמש הקופחת. הרחק הלאה בחוף, הוא הבחין באישה צעירה אוספת כוכבי ים ומשליכה אותם אחד אחד בחזרה אל הים. כאשר היה קרוב דיו אל האישה כך שקולו ישמע מעל רחש הגלים, פנה אליה ואמר: "את מבזבזת את זמנך. אלפי כוכבי ים זרועים על החוף. לא תוכלי לשנות דבר." הצעירה התכופפה, נטלה כוכב ים והשליכה אותו אל הים, רחוק ככל שיכלה. "שיניתי משהו בשבילי", אמרה והתכופפה להרים כוכב ים נוסף.

הסיפור הזה הוא סיפור עליכם, מדריכים ומדריכות יקרים, שבחרתם להצטרף לתנועת נוער, אתם ממשיכים את אותו קו של אהבת ה' ומתוכה אהבת האדם ואהבת האומה. זהו סיפור עליכם שהחלטתם לרדת לחוף של ההדרכה ולחפש בו מישהו ומשהו להרים אפילו קצת. זהו סיפור על נערים ונערות שלא חייבים לנו כלום, ולא היינו אומרים להם דבר אילו היו נשארים בבית ועסוקים אך ורק בלימודים שלהם או אפילו בפייסבוק.

זהו סיפור על נערים ונערות שהחליטו לנצח את הפחד הטבעי מלעמוד מול אנשים ולדבר, להוביל, להעיר ולהאיר. זהו סיפור על אלו שיודעים להתעלם מקריאות מייאשות של אנשים מיואשים שרואים רק את מה שאין, אותם אנשים שלא יתכופפו לעולם להרים כוכב בחוף, ילד מסכן ועצוב. זהו סיפור על אנשים צעירים שאומרים לעצמם שהחיים שלהם לא שווים כלום ללא הנתניה לזולת, לחברה ולמדינה. זהו סיפור על מדריכים שנלחמים על נפשו ועתידו של החניך שעושה להם הכי הרבה בעיות. זהו סיפור על נערים ונערות שלא דבקו באמירה הנבובה "כשנגדל נתרום", והלכו לתת לאחרים מהמעט שיש להם שהוא הרבה מאד. אלו אותם נערים ונערות שלא ידעו באמת לאן הם נכנסים ומה ההדרכה תדרוש מהם, ובכל זאת נכנסו באמונה גדולה ביכולתם לשנות משהו בסניף, בחניכים ולא פחות מזה בעצמם.

אני לא בטוח שבעוד 20 שנה תזכרו משהו מהפעולות שהעברתם, משהו ממסע פסח או אפילו מסמינריון ההדרכה, אבל מה שבטוח שהתקופה הזו בנתה בכם נדבך ששמור רק לאלו שמוכנים לצאת מהקונכייה שלהם, ולעבוד קשה כדי שלאחרים יהיה קצת יותר טוב בחיים. הנדבך הזה יאיר את חייכם כאנשים, כבני זוג וכהורים.

אנחנו ההורים לא תמיד שמים לב לכל מה שאתם עושים בשביל הילדים שלנו. גם אם היינו מדריכים פעם, כבר הספקנו לשכוח מה זה אומר להיות מדריך, וגם השוטף של היום-יום משמש לנו אחל'ה תירוץ לשכוח מכם. הספקנו לשכוח שלהכין פעולה טובה לוקח זמן, מרץ ומחשבה. הספקנו לשכוח שבסניפים רבים המדריכים עושים סבב יום שלישי בבתי הספר מידי שבוע כדי להזכיר את הפעולה של היום, ולשכנע עוד מתלבט להגיע לסניף. הספקנו לשכוח את ביקורי הבית שלכם במטרה ללמוד היכן החניך שלכם באמת חי. הספקנו לשכוח את הישבצי"ם הבלתי נגמרים בשלישי בערב או במוצ"ש, כשלמחרת יש מבחן הקבצות במתמטיקה וההורים והמורים יושבים על הוויד. הספקנו לשכוח את חודש הארגון שבו יש לילה לבן לחניכים וחודש לבן למדריכים. הספקנו לשכוח את מיתרי הקול שפסקו לזמר במחנה הקיץ לאחר שעבדו שעות נוספות בעשיית מורל. אנחנו ההורים מתקופת האסימונים, לעולם לא נבין כמה שיחות ומסרונים אתם עושים על חשבונכם בשביל הסניף.

גם אם הייתם לוקחים את הילדים שלנו בשלישי ובשבת לשעתיים בלי לעשות כלום, רק לבייביסיטר ולמפגש חברתי מינימאלי, היינו חייבים לכם המון על התעסוקה שאתם נותנים להם ועל השקט בבית. קל וחומר שמגיעה לכם כל התודה שבעולם על ההשקעה הרבה מזמנכם החופשי ועל הוויתור על השינה בשבת. על ההשקעה בהכנת הפעולות ובהעברתן, על ה"שלום ומה נשמע" לכל חניך וחניכה ועל הצ'ופרים החמודים והמשמחים כל כך את ילדינו.

בטח קשה לכם לפעמים ואתם על סף שבירה. לא כל פעולה מצליחה לכם. לפעמים זה חניך אחד שעושה לכם ת'מוות ומשגע את כל השבט. לפעמים זו קריזה של הקומונרית שהחליטה על נוהל חדש בסניף ואתם לא מבינים מה נסגר איתה. כמו לכולנו, גם לכם בטח יש רגעים שאתם אומרים לעצמכם "בשביל מה אנחנו צריכים את זה?! או "עשיתי מספיק, שאחרים יעשו". ובכל זאת אתם קמים וממשיכים. משהו בתוכם, שאתם לא לגמרי מכירים ויודעים להגדיר, לא נותן לכם להרים ידיים ולהיכנע לקושי. אתם שייכים לזן הנדיר של האנשים שמסוגלים לראות בקושי – אפשרות. הקול הפנימי שלכם אומר לכם "קדימה! מספיק להתבכיין!"

(סדרת חינוך צביקה מור, ערוץ 7)

הצדיקים הטהורים אינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים צדק, אינם קובלים על הכפירה אלא מוסיפים "אמונה, אינם קובלים על הבערות אלא מוסיפים חכמה"

(הרב קוק)